

**ידיעה קטנה גרמה לזעזוע מסביב לעולם, והעלתה מחדש את החשש
הרדום מפני גרמניה מאוחדת, חזקה ועצמאית בליבה של אירופה**

שוב: דויטשלאנד איבר

אנלס?

לור שלם של גרמנים מאס בלאומיות הגרמנית, שהצמיחה את אדולף היטלר ואת ההרס הנורא של המולדת הגרמנית. הסיסמות הלאומיות היו מילים גסות, נחלתם של מטורפים חסרי-תקנה. העבר הגרמני, הספרות הגרמנית, השירה הגרמנית — כל אלה זוהו עם תקופת-היטלר, ואיש לא רצה לשמוע עליהם.

הדור הראשון שלאחר-המלחמה, האנשים והנשים שנולדו בשנות ה-40, מאסו במורשה הגרמנית. בגרמניה המערבית חלמו חלומות אמריקאיים, רקדו לצלילי הפופ ולבשו ג'ינס. במיזרח ריכרו על כניית הסוציאליזם. השמות הגדולים של העבר הגרמני היו פסולים גם פה וגם שם.

אולם בינתיים נולד דור חדש. לגבי בני הדור הזה היטלר הוא עבר רחוק, דבר שאינו נוגע להם, ושאינו הם אשמים בו. אף לא בעקסיון, וכמו שיש-אלים רבים מחפשים "שורשים" וחוזרים אל המקורות, כך התחילו גרמנים צעירים לחפש את המקורות והשורשים שלהם. תוך כדי כך הם מגלים כי ההיסטוריה הגרמנית רחוקה מלהיות סיפור שחור של זוועות ודיכוי הוולת. בשתי הגרמניות התחילו צעירים

שלם. ארצות-הברית דיכאה ביד רמה כל ניסיון של גרמניה המערבית לפתח מדיניות עצמאית משלה (למשל: כסיכסוך הישראלי-ערבי). ובשעה שעברו וזועזעים קשים על הונגריה, צ'כוסלובקיה ופולין, נשארה גרמניה המיזרחית נאמנה למוסקווה כמו רק"ח בישראל.

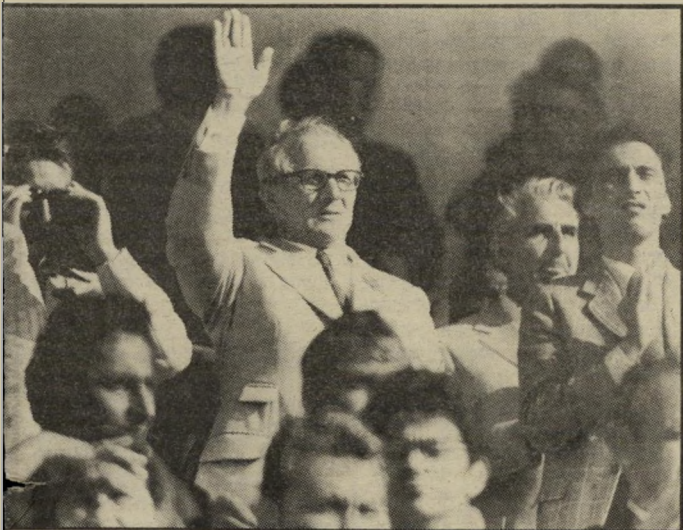
שתי המעצמות יכלו לאמץ לעצמן את הבדיחה היהודית העתיקה על שני הפריצים: "אם תכה את הגרמני שלי, אכה את הגרמני שלך..."

בשנים הראשונות של החלוקה עוד נשמעה ברמה קריאות ל"איחוד מחדש", בייחוד בחוגי הימין בגרמניה המערבית. אולם כמשך השנים השתתקו גם קריאות אלה. הכל הבינו כי החלוקה היא עובדה לצמיתות, מכיוון שכל ניסיון לשנות את המצב עלול לגרום למילחמת-עולם שלישית, שתחריב את גרמניה כולה. תחת הקאנצלר וילי בראנט החלה "המדיניות המיזרחית", שהיתה מבוססת על השלמה עם החלוקה ועל קיומן של שתי גרמניות.

בהוגים של הוגי-ידיעות החלו מדברים לא רק על שתי מדינות, אלא גם על שני לאומים גרמניים חדשים, בעלי תרבויות שונות המתרחקים זה מזה במהירות.

1945: חיילים סובייטיים מניפים את הדגל האדום מעל לבניין הרייכסטאג בברלין למנוע איחוד בכל מחיר

מזכיר-המפלגה הונקר ביקור פרטי לגמרי

רבים למאוס בשיעבורם למעצמות-על זרות, ולהיזכר שוב בגרמניותם. מטבע הדברים, החלו מסתכלים לעבר גרמניה השכנה, ולחלום על ניטראליזם בין הגושים.

זהו כמעט תהליך מקביל — ויחד עם זאת הפוך.

בגרמניה המערבית החל התהליך החדש למצוא את ביטוי בתנועה נגד החימוש הגרעיני. סביב הטילים האתומים, שהוצבו על אדמת גרמניה, התלקח קרב-איתנים, שהתקשר עם

לא היה מה לפחד. רק מטורף יכול היה לדבר עוד על "איחוד מחדש" והנה, לפתע, כל הפתחים הישנים ציצו מחדש, כאילו 40 שנה לא היו. מה קרה?

בין הדוב והנשר

קרה דבר פשוט: הזמן חלף, והזמן עשה את שלו.

עד לסף הניצחון. פעמיים כבשה נתחים נכבדים מכל שכנותיה, וביניהן רוסיה וצרפת. פעמיים היו ררושים מאמצים כבידים, ונהרגו מיליונים, עד שהעוצמה הגרמנית הוכרעה.

כדי למנוע הישנות הסכנה הזאת החליטו שלוש הגדולות של המזרח המנצח במלחמת-העולם השנייה — פראנקלין דלאנו רוזוולט האמריקאי, וינסטון צ'רצ'יל הבריטי ויוסף סטאלין הסובייטי — לחלק את גרמניה לעד.

במשך קרוב ל-40 שנה היה נרמה כי פיתרון זה אכן מחויק מעמד. חלר קת-גרמניה הפכה לא רק עובדת-קבע, אלא אף התעמקה והלכה. חיילי שתי הגרמניות ירו איש ברעהו. המישטר הקאפיטליסטי במערב היה אויב-בנפש למישטר הקומוניסטי במזרח. "קהיליית-הברית הגרמנית" במערב הפכה יותר אמריקאית מאמריקה, מבחינה כלכלית ותרבותית לא פחות מאשר מבחינה מדינית. "הקהילה הדמוקרטית הגרמנית" במיזרח הפכה סופר-קומוניסטית, ארוקה אף מדי-המערב.

ברית-המועצות. מבחינה פוליטית היה השיעבוד

לאנדר, דויטשלאנד איבר אלס, איבר אלס אין דר ולט..."

"תכה את הגרמני שלי"

כאשר התמוטט הרייך השלישי בדם ואש, גמלה בלב המנצחים החלטה אחת: לעולם לא תקום עוד גרמניה מאוחדת בין צרפת ופולין.

מאז נאבקות שתי מעצמות-העל זו בזו ככל המישורים, ולא פעם הגיעו לעבר-פייפחת של הרס גרעיני הרדי. אך בדבר אחד ויחיד הן נשארו מאוחדות לגמרי: שלא להניח לגרמנים להתאחד. מבחינה זו אין הבדל בין ברית-המועצות, המחויקה את כוחותיה בגרמניה המזרחית, ובין ארצות-הברית, שכוחותיה מצויים על אדמת גרמניה המערבית.

שני הגייסות האלה אינם ערוכים רק זה נגד זה. יש להם משימה משותפת: למנוע את איחוד גרמניה.

כי פעמיים במאה ה-20 התגרתה גרמניה המאוחדת בעולם כולו, והגיעה

הידיעה היתה קטנה, כמעט חסרת-חשיבות. אך היא הדליקה את הנורות האדומות ככל רחבי אירופה. מנגנוני-האזעקה הופעלו בעולם כולו.

היה זה כאילו גילה סייסמוגראף רחשוש קל שבקלים בהריגועו, שגרם בעבר לאסונות נוראים. כל הגרים כסניכה התחילו לחשוש, כאילו כבר נשפכה הלאכה הגועשת מן הלוע.

אזמא היתה ישראל עסקקה בצרותיה, היתה גם כאן נשי מעת קריאת-אזעקה.

הידיעה שגרמה לזעזוע זה: ראשי ממשלת גרמניה המיזרחית, אריך הונקר הקומוניסטי, הזמן לערוך ביקור פרטי במקום-הולדתו, בגרמניה המערבית.

זה הכל. אבל זה מספיק. במוסקווה יצאו מן הכלים. בווינגטון הודעו. בפאריס, בוורשה, כלונרדון, בפראג התכנסו מדינאים מודאגים כדי לדון במתרחש.

בדמיונם שמעו הכל את הצלילים הנושנים: "דויטש"